

ตอนที่ ๒๗

ความลับ

เช้าวันรุ่งขึ้น เลียงสินสมุทร สุกศาคร มา ตะโกนเรียกแต่เช้า เต็กทั้งสามต่างพากันลุกขึ้น เมื่อคืนพวกเขาหลับสนิท และหลับอย่างยาวนาน กว่าทุกคืนที่ผ่านมา เมื่อตื่นขึ้น ก็มองไม่เห็นเต่าทะเลแล้ว ไม่รู้ว่าเขาออกไปไหน และออกไปตั้งแต่เมื่อไร สังข์ เคี้ยว โสนน้อย คว่าสิ่งของจำเป็นติดตัว เว้นแต่กระเป่าเสื้อผ้า เดินข้ามสะพานออกมาหา เห็นสินสมุทรรกับสุกศาคร รอคอยบนชายฝั่ง ซึ่งยังไม่ข้ามสะพานมา

“เราพร้อมจะไปกับรียัง?” สินสมุทรถามนำ โดยไม่ต้องรอคำตอบ ทุกคนพร้อมเสมอ เพราะพวกเขารู้กันดีอยู่แล้วว่า มันคือที่ไหน เพราะมันเป็นความลับของพวกเขา

สินสมุทร สุกศาคร พาเพื่อนใหม่ลงเรือข้ามไปยังเกาะร้างแห่งหนึ่ง ที่อยู่ห่างไกลจากหมู่บ้าน แต่มันอยู่ไม่ห่างจากชายฝั่งมากนัก พอที่จะนั่งเรือเล็กๆ เข้าไปได้ อันที่จริง ก็ไม่ใช่เกาะร้างเลยที่เดียวนัก แต่เป็นสถานที่ที่ไม่ค่อยมีคนสนใจ

เพราะเป็นแหล่งทรัพยากรว่างเปล่า ปลาที่ไม่มีให้จับ ไม่มีแร่ธาตุ มีแต่โคลนหิน และน้ำทะเล

พอถึงด้านหน้าของเกาะ สินสมุทร พาเรือเข้าไปในซอกหลืบของถ้ำแคบๆ ซ้ำบนมีแสงส่องผ่าน มันช่างพอเหมาะพอดีกับเรือ เหมือนท่าเทียบเรือขนาดจิ๋ว พอเรือเทียบท่า ทุกคนลงจากเรือ มายืนอยู่บนก้อนหินข้างกาบเรือ เรือก็เบาขึ้น คลื่นซัดเรือส่ายไปมา สินสมุทร เอาเรือมัดไว้กับแง่งของโคลนหินก้อนหนึ่ง แล้วพาเพื่อนๆ เดินเลาะเป็นแถวเรียงหนึ่ง เข้าไปในซอกหิน สินสมุทรนำหน้า ตามด้วย เคื้อย โสณน้อย ลังซ์ สุดสาคร ตามลำดับ ทุกคนต้องเอามือเกาะผนังด้านหนึ่งไว้ เหมือนได้ริมหน้าผา แต่ต่างกันตรงที่ ซ้ำล่างเป็นน้ำ แค่เอามือหย่อนลงไปก็ถึงน้ำทะเลแล้ว ส่วนซ้ำบน มีแสงส่องผ่านตลอดทางเดิน ทางวกเวียนซิกแซกเหมือนตัว Z สองตัวซ้อนกัน มีบางช่วงทางเดินต่ำกว่าน้ำถึงหน้าแข้ง เลี่ยงน้ำทะเลซัดโคลนหินทางเดินเป็นจังหวะ เมื่อได้มาถึงสุดทางเดิน ซึ่งเป็นลานหินกว้าง พวกเด็กๆ ไปยืนออกรวมกัน ๕ คน สินสมุทรหยุด หันหลังกลับไปทางเพื่อนๆ

“ทางตันหรือ?” เคื้อย ถาม

“มองให้ดีๆ เห็นอะไรไหม?” ลินสมุทร ถาม
ทุกๆ คน เหมือนเป็นไกด์กำลังพานักท่องเที่ยว
ชม สิ่งมหัศจรรย์ โสณน้อยชะงักหน้ามองซ้าย
ขวา ก็ไม่เห็นมีอะไร พุดขึ้น

“มีแต่นั่งหิน ไปต่อไม่ได้”

“ถ้างั้น คุณอะไรนี่!” ลินสมุทร เอามือขวายื่น
เข้าไปในผนังหิน มั่นนำอัศจรรย์ มือของเขาหาย
เข้าไปในผนังหินได้อย่างไร จากนั้นก็ขยับตัวหาย
เข้าไปในนั้น เข็วย ขยับตามและหายเข้าไป ใน
ผนังหินนั้นเช่นกัน จากนั้นก็เป็นโสณน้อย ซึ่งยัง
ตื่นเต้นไม่หาย ไม่คิดว่าที่นี่ ก็มีความลึกลับเหมือน
ในป่ามรณะ ซึ่งเคยเผชิญมาแล้ว พอถึงคิวของ
สองคนสุดท้าย สังข์ ดั่งเลเล็กน้อย แต่ก็ต้อง
พิสูจน์ๆ ปร้อมๆ กันตอนนี้เลย

“มีทางเดินจริงๆ ด้วย” สังข์พูดกับสุคตสาคร
หลังผ่านทะเลม่านมายาก่อนหิน เข้าไปได้แล้ว
“ภาพลวงตา” แต่สุคตสาคร ไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นอะไร

สังข์รู้สึกว่ นี่มันเป็นภาพลวงตาจริงๆ ถ้าไม่
สังเกตให้ดีก็จะมองไม่เห็น ต่างจากผนังหินที่เกิด
จากอำนาจเวทย์มนต์ ตอนที่เดินในป่าปีศาจ
เพราะที่นั่นมันเหมือนมีพลังบางอย่าง คุณให้หาย

เข้าไปในผนังหิน แต่ที่นี่ไม่ใช่ มีน้ำแล้ว สองพี่น้อง
จึงเลือกที่นี่เป็นที่ซ่อน มันลับสุดยอดจริงๆ

เมื่อเข้าไปถึงข้างใน มีค้ำวางสองสามตัว บิน
ลอคออกไปทางช่องแสงเล็กๆ ที่อยู่บนเพดานถ้า
มันคงตกใจ ที่มีคนมา เมื่อมองดูรอบๆ ปรากฏ
โพลงถ้าขนาดใหญ่ห้องโถงใหญ่ บรรจุนคนได้ประมาณ
๕๐ คน มีช่องแสงเล็กๆ ลอคมาจากข้างบน
ภายในไม่มีคนเดินไป อีกด้านหนึ่งของถ้า มีโพลง
น้ำเล็กๆ อยู่ที่หนึ่ง

“พวกเธอมาที่นี่บ่อยรีเปล่า?” ลังซ์ เอ่ยปาก
ถามสินสมุทร

“ไม่ นึกอยากมาก็มา”

“เรามากินอะไรกันก่อนดีกว่า” สินสมุทร เอ่ย
ปากชวน และเอาอาหาร น้ำจืด มาแบ่งให้เพื่อนๆ
และนั่งล้อมวงกินข้าวอย่างมีความสุข ภายในถ้า
นั้น พวกเขามีความสุขและสนุก อย่างที่ไม่เคย
รู้สึกเช่นนี้มาก่อน เมื่ออิมกันดีแล้ว

“อยากไปดูอะไรไหม?”

สุคตากร ยั้วให้เพื่อนๆ เกิดความสงสัย และ
นึกอยากเล่นสนุกด้วย เขากระโดดลงไปใ้ในแอ่งน้ำ
แล้วก็มุดหายไปครู่หนึ่ง แล้วก็โผล่ขึ้นมาใหม่

“อยากไปก็ตามมา”

“ไปเถอะ เราจะรออยู่ที่นี้” ลินสมุทร บอกโสนน้อย

สังข์ เคี้ยว นึกสนุก วางของที่ไม่จำเป็นไว้กับพื้น แล้วกระโดดตมุดน้ำตามลงไป ส่วนโสนน้อย ไม่แน่ใจ ยังลังเลอยู่ เคี้ยว จึงโผล่หน้าขึ้นมาจากโพล่งน้ำ

“ไม่ตามลงมาเหรอ โสนน้อย มาดูอะไรนี่”

นั่นแหละ โสนน้อย อดไม่ได้ที่จะเล่นสนุกด้วย ลินสมุทร พยักหน้าเชิญชวน คราวนี้ เธอไม่ลังเล กระโดดน้ำตามลงไป

พวกเพื่อนๆ คำน้าว่ายตามสุดสาครไป สังข์ รู้สึกทันทีว่า สุดสาคร แม้จะตัวเล็ก แต่เรื่องว่ายน้ำนี้เร็วกวากับปลาแหวกว่ายในน้ำ ดูเหมือนว่าสุดสาคร ก็รู้ข้อได้เปรียบของตัวเอง และรู้ข้อจำกัดของเพื่อนหน้าใหม่ดี จึงหยุดชรอและว่ายกลับมากว่ายไปต่อข้างหน้า ข้างล่างนี้ ไม่มีคดเคี้ยวทีเดียว แค่อึดใจเดียว ก็โผล่ที่พื้นผิวน้ำอีกแห่งหนึ่ง พวกเขาพากันว่ายไปเกาะที่ชะง่อนหินแห่งหนึ่ง มันเป็นอุโมงค์เหนือน้ำขนาดใหญ่ยักษ์มหึมา มีทางเข้าออกอยู่ข้างหน้า

“ทางนั้น ออกทะเลใหญ่ได้” สุกตากร ชี้ไปที่
ช่องอุโมงค์

เกือบหนึ่งวันเต็มๆ พวกเด็กๆ ตักดวง
ความสุข ประสบการณ์พื้นฐาน ด้านนิเวศน์ทาง
ทะเล จนเป็นที่พอใจแล้ว ก็กลับออกมาจากถ้ำที่
ซ่อน และชวนกันไปที่บ้านของ สินสมุทร ...
ชาวบ้านที่นี่ทุกบ้านปลูกบ้านให้มีใต้ถุน เพื่อให้พ้น
จากน้ำทะเลขึ้นสูง บางหลังก็เป็นเสาไม้ บางหลัง
ก็เป็นเสาปูน ที่โคนเสาบ้านมีคราบหอยเกาะเต็มไป
หมด ลังซ์ เอื้อย และโสนน้อย เริ่มคุ้นเคยกับวิถี
ชีวิตชาวเลแล้ว

สินสมุทรรกับสุกตากร อาศัยอยู่กับป้า ในบ้าน
หลังใหญ่ คุมีฐานะต่างจากบ้านชาวบ้านทั่วไป
บริเวณข้างบ้าน มีเรือดำเกาทะเลเก่าๆ ลำหนึ่ง
ขนาดยาวประมาณ ๑๕ เมตร มีลักษณะเพรียว
ท้ายเรือจะสูงกว่าหัวเรือเล็กน้อย หน้าแหลม มัน
ถูกยกวางไว้บนแท่นไม้แข็งแรงอย่างดี เสากระโถง
เรือ ๓ อัน วางเปล่า ไม่มีใบ วางพาดอยู่ในเรือ
คงเพราะกลัวเกะกะหลังคา ที่มุงกันแดดกันฝนไว้
ส่วนอีกด้านหนึ่งของบ้าน เป็นลานปูนซีเมนต์
ต่อไปยังสะพานปลา มองเห็นคนงานผู้ชาย ๔ -
๕ คน กำลังเก็บเรืออวน

“หายหัวไปไหนมาทั้งวัน หี?”

หญิงสาวคนหนึ่ง ร่างค่อนข้างท้วม โผล่หน้า
ออกมาจากประตูบ้าน มือซ้ายถือถังพลาสติก มือ
ขวาถือมีดปังตอ “งานการก็ไม่ทำ วันนี้ไม่ต้องกิน
ข้าวมันแล้ว ... อ้าว! นั่นไปพาใครมาอีกล่ะ”

ป้าของสินสมุทร ไม่รอที่จะให้เด็กกล่าว
ทักทาย โผล่หน้ามา แล้วรีบหายเข้าไปในบ้าน
พร้อมเสียงบ่นว่า “เป็นเด็กเหลวไหล พาใครมา
เต็มบ้าน สินสมุทร พาเพื่อนๆ ลอดไปที่ใต้ห้องเรือ
ลำเก่า เข้าไปนั่งที่ท่อนไม้ท่อนหนึ่ง เพื่อให้ไกล
เสียงคำของป้า แต่เสียงนั้นก็ยังคงมากระทบหูอีก
ว่า

“ไอ้เรือบ้านั้น ก็เกะกะบ้านจะแยะอยู่แล้ว ยังจะ
พาคนอื่นมาเกะกะบ้านอีก”

“ซึ่งเถอะ อย่าไปสนใจเลย” สินสมุทร บอก
เพื่อนๆ ให้สบายใจ แล้วหักเหเรื่องทันที “นี่เรือ
ลำเก่าของพ่อ ที่ปู่ยกให้”

“มันยังใช้การได้อยู่ไหม?” สังข์ ถามอย่าง
สนใจ

“ซ่อมแล้ว ก็น่าจะใช้ได้”

ตั้งชื่อขอเดินดูรอบๆ และคิดอะไรบางอย่างกับ
เรือลำนี้

ก่อนตะวันตกดิน พวกเด็กๆ พวกนั้นก็กลับไป
เกาะของเฒ่าทะเลอีกครั้ง เมื่อไปถึง เห็นเขานั่งรอ
อยู่ที่หน้าต่า เขาแสดงอาการเป็นห่วงพวกเด็กๆ
จัดหาข้าวปลาอาหารเตรียมไว้ให้ มันมากพอ
สำหรับเด็ก ๕ คน

“พวกเขาไปไหนกันมา?” เฒ่าทะเล ถาม

“บอกไม่ได้ มันเป็นเรื่องลับ” โสณน้อย ตอบ
แบบซื่อๆ เฒ่าทะเล ก็สงสัยถึงขำในใจ กับความ
ซื่อและน่ารักของเด็กๆ

“ถ้าจั้น ก็มากินข้าวกันให้อิ่มก่อน”

ไม่นาน พวกเด็กๆ ก็อิ่มกันแล้ว เอื้อย โสณ
น้อย และตั้งชื่อ ช่วยกันจัดเก็บ งานข้าว ถ้าง ภูพื้น
จัดข้าวของให้เรียบร้อยสะอาดตา งานนี้ เท่ากับ
เป็นการสอนงานบ้านให้แก่ เจ้าถิ่นไปในเวลา
เดียวกัน สนิมบุตรกับสุคตสาร ได้เรียนรู้และทำไป
พร้อมๆ กัน สร้างความพึงพอใจให้แก่เฒ่าทะเล ที่
เห็นเด็กๆ ช่วยเหลือกัน และเชื่อฟังกันเป็นอย่างดี

“อิ่มกันแล้วใช่ไหม ตาก็มีความลับเหมือนกัน”

เฒ่าทะเลบอก พร้อมกับเปิดหีบไม้ หยิบเอาสิ่ง
หนึ่งขึ้นมาให้พวกเด็ก ๆ ดู สิ่งนั้นทำด้วยโลหะดี
น้ำตาลรมดำ มีรูปร่างเป็นท่อกลมขนาด
นิ้วหัวแม่มือ เรียวจากต้นไปหาปลายซึ่งมีขนาด
ใหญ่กว่าครึ่งหนึ่ง มีลักษณะงอโค้งเกือบครึ่ง
วงกลม เวลาจับเหมือนจับข้อของครึ่งวงกลมไว้ใน
มือ ตรงที่จับบริเวณปลายนิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาง
และนิ้วก้อย มีปุ่มกดสี่ปุ่มที่วางในตำแหน่งกระชับ
พอดีกับนิ้วทั้งสี่ น่าจะเป็นเครื่องดนตรีโบราณ

“เค้าเรียกอะไรนะ ตา?” โสนน้อย สงสัย

“บอกไม่ได้ มันเป็นความลับ” เฒ่าทะเล ก็
ตอบแบบซื่อ ๆ เหมือนกัน

เฒ่าทะเล พาเด็กทั้ง ๕ คน ลงเรือที่จอดไว้
ข้างเกาะหลังบ้าน แล้วช่วยกันพาเรือออกไปให้
ห่างจากเกาะ ในเวลาพลบค่ำอย่างนี้ เหมาะกับ
การแสดงผลงาน เฒ่าทะเล นำเอาวัตถุที่อยู่ในหีบ
ติดตัวมาด้วย พร้อมทั้งยกปลายนิ้วชี้ไปที่ริมฝีปาก
ทำสัญลักษณ์ห้ามส่งเสียงดัง เด็กทุกคนพยักหน้า
แสดงความเข้าใจ จากนั้น เขาจับมันแนบที่ริม
ฝีปาก แล้วเป่า เสียงที่ถูกเป่าออกมาจากส่วน
ปลาย ไม่ต่างไปจากเสียงดนตรี มีความไพเราะไป

อีกแบบ พวกเด็กๆ ต่างสงบนิ่งฟังเสียงนั้น อยู่ นานประมาณ ๓ นาที

โสนน้อยมองลงไปในพื้นที่พื้นน้ำ รู้สึกตื่นเต้นกับ ปรางฎการณณ์ พื้นน้ำที่ดูสงบนิ่งดูเหมือนมีสิ่ง เคลื่อนไหวอยู่ใต้นั้น พวกเด็กๆ ต่างตื่นเต้นตาค้าง จนพูดไม่ออก เมื่อมีปลาหลากหลายชนิดขนาดไม่ ใหญ่นัก มันแหวกว่ายมาใกล้ๆ เรือ แล้วก็กระโดด ขึ้นมาบนเรือ ตัวแล้วตัวเล่า พวกเด็กๆ พากันตีใจ ตื่นเต้นหนักขึ้น แต่ไม่มีใครส่งเสียง เพราะเกรงว่า ปรางฎการณณ์มหัศจรรย์ ที่อยู่ตรงหน้าจะสลายไป แต่ว่า ลินสมุทร ทนตื่นเต้นไม่ไหว หัวเราะชอบใจ ออกมา ... ทันใดนั้น พวกฝูงปลาที่เหลือในน้ำ ก็ วายเตลิดหนีไป พร้อมกับเสียงดนตรีก็หยุดไปด้วย

“เสียงหัวเราะของเธอ มันตกใจหนีไปหมดแล้วละ” เฒ่าทะเลว่า “คูชิ ได้พอริยัง?”

“เสียงดนตรี เรียกปลา” ลินสมุทร พูดกับตัวเอง ขณะจับปลาตัวเป็นๆ ไว้ในมือ “อู๊! เป็นไปไ้ใจเนี่ยะ!” เฒ่าทะเล ยิ้มเมื่อเห็นพวกเด็กๆ ตื่นเต้นกันใหญ่

“ไม่น่าล่ะ ชาวบ้านเขาพูดกันว่า เฒ่าทะเล มีมนต์เรียกเนื้อเรียกปลาได้” ลินสมุทร พูดต่อ “ที่แท้ก็อย่างนี้นี่เอง”

“นี่แหละ คือความลับของฉัน” เฒ่าทะเล ยอมเปิดเผยความจริงที่ถูกปกปิดมานาน แต่ก็มิใช่ข้อต่อรองตามมา “แล้วความลับของพวกเขาจะลือกันได้อย่างไร?”

...

ลินสมุทร สุตสาคร พากันเดินฝ่าแสงไฟริบหรี่ ในยามค่ำ กลับเข้าบ้าน มันเป็นเช่นนั้นเหมือนเมื่อวาน พวกเขาถูกตำหนิตามเคย แต่คราวนี้หนักกว่าทุกวัน เพราะมันพาดพิงถึงพ่อกับแม่ของพวกเขา สองพี่น้อง รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ เหมือนถูกพ่อแม่ทอดทิ้ง ให้อยู่กับป้าปากร้าย แต่จะไปโกรธป้าก็ไม่ถูกนัก เพราะอย่างน้อยพวกเขาก็มีบุญคุณ ชุบเลี้ยงตนมาจนกระทั่งเติบโต สองพี่น้อง จึงหลบไปนั่งร้องไห้ปรับทุกข์กันที่บนเรือลำเก่า

เช้าวันรุ่งขึ้น เต็มทั้ง ๕ คน พาเฒ่าทะเล ไปยังสถานที่ซ่อนของพวกเขา เมื่อความลับถูกเปิดเผยเช่นนี้ ต่างฝ่ายก็ให้สัญญากันว่า จะปกปิดความลับของกันและกันไว้ ซึ่งพวกเด็กๆ ก็ไว้ใจตา

เฒ่าทะเล เพราะปกติ วันวันก็ไม่มีคนมายุ่งเกี่ยว
ด้วยอยู่แล้ว ส่วนตาเฒ่าทะเล ในโลกนี้คงไม่มี
มนุษย์กลุ่มไหนที่น่าไว้วางใจ เท่ากับเด็กๆ พวกนี้อีก
แล้ว

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๒๘ แผนเดินทาง
กลับไป ที่ เว็บบอร์ด คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>